

vil blive Spørgsmaal om at vedtage en ny extraordinair Bevilling, selv aasseet fra den Eventualitet, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ogsaa berørte, og som ingenlunde ligger udenfor Mulighedens Grændser, nemlig, at man dog ikke kom til en Overeenskomst med Landstinget eller med Regjeringen. Det er imidlertid et Forhold, som man ikke kan ønske gjentaget, og det er i høj Grad generende, ikke blot for Finantsministeren, men for alle Ministrene, saaledes i flere Maaneder at skulle leve uden ret at vide, hvad der er bevilget, og hvad ikke. Navnlig for de Ministerier, der skulle have bethdelige Arbejder udførte, er det ingenlunde ligegyldigt, at man maa lade de bedste Maaneder gaae bort fra sig; naar man ligeoverfor større Byggearbejder ikke kan anskaffe det bedste Materiale, ikke kan træffe fornøden Accord, ikke kan skaffe sig de bedste Haandværksfolk, da vil dette, mine Herrer, medføre langt større og bethdeligere Følger end dem, der ville opnaaes ved Endringsforslagene. Jeg maa derfor indstændigt anmode det ærede Thing om ikke at drive Modstanden videre, og jeg tør antage, at man gennem Discussionen har opnaaet Alt, hvad man kunde opnaae; jeg haaber, at man nu vil gjøre en Ende paa den provisoriske Finantsstilstand ved at vedtage Loven saaledes, som den foreligger.

Der er rettet et Spørgsmaal til mig fra det ærede Medlem her tæt ved (Steenstrup), hvorpaa jeg virkelig ikke kan svare ham i dette Dieblit; jeg kan kun sige, at jeg ikke i denne Session vil forelægge noget Forslag om Skibsafgifter, og jeg tør ikke give noget bestemt Løfte om at forelægge et saadant Forslag i næste Session. Hvad jeg derimod tør give Løfte om, er, at det berørte Forhold skal være et af dem, der ville blive gjort til Gjenstand for Bearbejdelse i Tiden strax efter Rigsdagens Slutning, og hvis jeg da kommer til den Overbeviisning, at jeg bør forelægge et Lovforslag derom, skal det komme frem i næste Session. Jeg holder ikke af at give Løfter, som jeg ikke veed, om jeg kan indfri, og jeg vil derfor heller ikke give noget Løfte ligeoverfor den Forespørgsel, der er stillet.

Jeg kommer nu til den Henstilling, som det ærede Udvalgs Fleertal har gjort i Slutningen

af Erklæringen, og jeg skal aabent og ærligt tilstaae, at jeg, skjøndt jeg selv oprindeligt har stillet Forslaget, er bleven rokket noget i min Overbeviisning om, at det Maal, jeg saavel som Postvæsenet tilstræbte, og som jeg vedkjender mig fremdeles at ville tilstræbe, nemlig saa meget som muligt at søge Rettelser for den jydsk Postgang, kan naaes gennem det Forslag, som jeg fremsatte, og som Rigsdagen har givet mig Midler til at gennemføre. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) rettede væsentligt sin Opmærksomhed paa den ene Side af Sagen, nemlig den, som er aldeles uomtvistelig, og hvorved jeg ikke skal benægte, at der er et væsentligt Fortrin, nemlig at Aarhus og de Byer, der ikke ligger længere Nord paa, end at de samme Aften kunne have deres Breve, ville kunne opnaae at have dem 24 Timer tidligere end nu (Mørk: Ikke Aarhus!). Nei, ikke Aarhus. Det ærede Medlem glemte imidlertid at betragte en anden Side af Sagen, nemlig den, at de ville faae den udenlandske Post senere, end de faae den nu, at de ville faae Morgenaviserne meget senere end nu, og at Passagerer fra Sjælland, som ville gaae ud fra Aarhus og tage til Kiel, paa ingen Maade ville have den samme Afgang dertil, som de nu have. Der er endnu tvende Omstændigheder, som have gjort, at jeg valler i min Beslutning. Det er paa ingen Maade Samsø, skjøndt jeg tilstaaer, at det dog er en D af den Betydning, at der vel burde tages Hensyn til den, og den Post- og Passagestrafik, som der finder Sted, er ikke ubethdelig; den er bethdeligere, end de ærede Medlemmer maaskee troe, idet nemlig ca. 2,000 Passagerer ere komne deels fra Sjælland, deels fra Sjælland til Samsø. Jeg erkjender dog naturligtvis, at Samsø ikke kunde gjøre Krav paa at standse en Foranstaltning til det større Lands Fordeel, naar der virkelig opnaaedes en ubestridelig Fordeel derved, men, hvad jeg lægger en særdeles Vægt paa, er, at man fra Postvæsenets Side ikke tør briste sig til at påaastaae, at den Route, man skal gjøre, og som man er nødfaget til at forelægge uden omkring Sprogø, ikke er forbunden med en overordentlig stor Risiko baade for Skib og for